

(Kort bemærkning).

Guldberg: Denne drøftelse blev indledt med, at jeg spurgte statsministeren, hvilken af to muligheder jeg skulle lægge i hans tidligere udtalelser: enten at disse overvejelser var afsluttet, og afsluttet med et negativt resultat, og så var der ikke mere at snakke om — det var det, statsministeren dengang svarede bekræftende på — eller at statsministerens stilling var den, at på det foreliggende grundlag mente man ikke der var nogen grund til at lave om på tingene, men det var dog stadig muligt — jeg spurgte udtrykkeligt på den måde — at man, når man fik arbejdet videre, f. eks. i boligudvalget, var jeg inde på, altså præcis som hr. Erhard Jakobsen nu siger heroppefra, og det viste sig, at der var grund til det, at så kunne man overveje sagen på ny.

Jeg fik ja til det første og nej til det sidste. Nu siger hr. Erhard Jakobsen, at det, som regeringen og den side af salen nu står på, det er — og det er jo det, dette forslag til motiveret dagsorden går ud på — at nu skal man undersøge sagen nærmere, inden man tager endelig stilling til, om der er grund til at lave det om eller ej. Jeg synes, det er statsministerens tur til at opklare, hvad statsministerens svar tidligere gik ud på.

Lembourn: Når jeg har bedt om ordet på dette tidspunkt, er det, fordi jeg er valgt i Frederiksborg amt og repræsenterer dette amt her i tinget, og dette amt har oplevet vurderinger, som viser stigninger på 125 pct. Og det er jo også kun et gennemsnit for amtet. Der er mange tusinder af parcellusejere, som oplever stigninger, der ligger ud over det, og det gælder også andre amter.

Jeg har ikke bedt om ordet, for at hr. Erhard Jakobsen skal trække mig ind i en diskussion om, hvorvidt denne dagsorden er lavet for at vælte regeringen eller ej. Jeg har bedt om ordet for at anmode folketinget og regeringen om nu i aften at gribe den chance, som vi har for at få klaret dette op og koncentrere os om det, som for mig er det afgørende i dagsordenen, hvor der også står, at vi skal behandle reglerne for lejeværdi af egen bolig. Det er det, der er hovedsagen ud fra mit synspunkt.

Jeg har forstået det sådan, at hr. Erhard

Jakobsen er enig med dem, der har stillet denne dagsorden, i, at der vitterligt må være noget galt, når man går ud fra et gennemsnit på 100, såfremt dette gennemsnit er sammensat af nogle stigninger på 75 og nogle på 125. Det kan ikke være rigtigt. Den diskussion, jeg havde med den nuværende boligminister i fjernsynet for ikke så lang tid siden, mundede jo også ud i, at han dengang stillede sig forstående over for, at dette var uretfærdigt. Vi har ikke hørt ham udtale sig i dag om denne sag. Nu har vi altså chancen i aften, vi har chancen i aften for at få en løsning på dette problem, og det er det, der er meningen; sådan har jeg opfattet denne dagsorden. Det er det, der er meningen med den. Hvis hr. Erhard Jakobsen afviser den og regeringen ikke i aften vil sige til os, at den virkelig vil gå ind i en forhandling om disse ting og få det ændret, fordi den kan indse, det er uretfærdigt, så må jeg spørge hr. Erhard Jakobsen: hvor blev så chancen af? Nu er chancen her i dette øjeblik, og hvis vi ikke tager den nu, hvem har så gjort noget for de parcellusejere, som er kommet i klemme?

Jens Peter Jensen: Jeg tror, jeg tør gå ud fra, at hovedparten af det høje tings medlemmer ikke har set Niagaravandfaldet, men de har verbalt hørt det her i dag.

Jeg vil gerne sige, at den tale, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen holdt her, står ringe mål med, hvad vi i dansk presse har ofret af bly og papir og distribution på at sende hans synspunkter rundt. Som hans tale blev holdt her i dag og med det indhold, den havde, egner den sig kun til at blive hængt på sømmet i et lille rum, hvor vi hver især kan sidde og tænke alene over tingene. Mere er der jo ikke i den.

Dernæst siger jeg, at jeg beklager, at denne åbningsdebat har antaget den karakter, som den har, hvor den har udviklet sig til at være en boligpolitisk debat. Jeg hørte nu den sidste ærede taler sige, at nu er chancen der, da det er her, afgørelsen skal træffes. Det er det jo ikke. Må jeg bede om, at det høje ting betænker sig noget på tingets suverænitet i forhold til regeringen, i forhold til partierne. Der er såmænd ikke megen fornøjelse ved at appellere så stærkt til den højtærede statsminister for at få et svar her og nu. Det svar kan jo